

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Sa/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7020200718
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotora
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7020200718.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Marekom Kotorom, v právnej veci žalobcu: B. Z., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť U., cestovný doklad č. XXBAXXXXX, zastúpený Centrum právnej pomoci, Kancelária Košice, Murgašova 3, Košice, proti žalovanému: Mobilná jednotka Policajného zboru Prešov, Ľubochnianska 2, 080 06 Ľubotice, o správnej žalobe vo veci zaistenia zo dňa 21.09.2020, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-PO5-75-009/2020-AV zo dňa 04.09.2020, takto

rozhodol:

I./ Správnu žalobu z a m i e t a.

II./ Účastníkom konania náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa správnu žalobou zo dňa 21.09.2020 domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-PO5-75-009/2020-AV zo dňa 04.09.2020, ktorým žalovaný podľa zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon o pobyte cudzincov“, resp. „ZoPC“) preskúmaným rozhodnutím podľa § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC rozhodol o zaistení žalobcu na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 04.11.2020, na účel výkonu trestu vyhostenia.

2. Napadnuté rozhodnutie odôvodnil na tom skutkovom základe, a to, že dňa 03.09.2020 bol účastník konania rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. OT/108/2020 uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradné rozhodnutia podľa § 348 ods. 1, písm. c) Trestného zákona a podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky (ďalej „SR“) vo výmere 3 roky. Žalovaný uviedol, že dané bolo jedným z podkladov pre vydanie rozhodnutia o zaistení v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Ďalšími skutočnosťami pre zaistenie účastníka konania je aj fakt, že účastník konania sa nachádza na území Slovenskej republiky neoprávnene, nie je v jeho silách a možnostiach si zabezpečiť adekvátne ubytovanie a teda nie je možnosť využiť menej závažné prostriedky na dosiahnutie účelu, pričom taktiež nie je možné vykonať a zrealizovať trest vyhostenia z územia SR okamžite vrátením na hranicu susedného štátu.

3. S napadnutým rozhodnutím nesúhlasil v celom jeho rozsahu z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam rozhodnutie je taktiež nedostatočne odôvodnené z pohľadu účelnosti a efektivity zaistenia žalobcu, či existencie prekážok vyhostenia, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť.

4. Dodal, že žalovaný však v konaní nijakým spôsobom nezisťoval, aké podmienky prevládajú v domovskej krajine žalobcu a aké zaobchádzanie by žalobcovi hrozilo v prípade jeho návratu do tejto krajiny. Poukazoval na ustálenú rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov, kasačného súdu, ako aj

Ústavného súdu SR, z ktorej vyplýva, že medzi zaistením a účelom zaistenia, t. j. medzi konaním o zaistení a konaním o odsune, je vzájomná súvislosť a v žiadnom prípade sa nejedná o oddelené konania. V tejto súvislosti dával do pozornosti aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sa/18/2017, v zmysle ktorého sa má reálnosť vyhostiteľnosti cudzinca v konaní o zaistení skúmať aj pri zaistení realizovaného za účelom realizovania uloženého trestu vyhostenia. A teda aj za situácie, kedy o vyhostení nebolo rozhodnuté v správnom konaní pred príslušným útvarom Úradu hraničnej a cudzineckej polície, ale bolo o ňom rozhodnuté ako o forme trestu v trestnom konaní. Žalovaný má totiž podľa § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z. z. povinnosť nielen deklarovať zákonný účel zaistenia, ale aj priebežne, resp. nepretržite skúmať, či stále trvá sledovaný účel zaistenia, aby predišiel porušeniu zákazu svojvoľného zbavenia, či obmedzenia osobnej slobody, čo je postup hodnotený Európskym súdom pre ľudské práva ako v rozpore s článkom 5 Dohovoru.

5. Považoval zaistenie žalobcu za nezákonné a v rozpore s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, pretože nie je predpoklad, že bude možné zrealizovať trest vyhostenia a naplniť účel zaistenia. Žalovaný napadnuté rozhodnutie zakladá iba na dôvodoch poukazujúcich na súlad príslušného rozhodnutia so zákonom o pobyte cudzincov, pričom absentuje odôvodnenia napadnutého rozhodnutia z pohľadu efektivity a účelnosti zaistenia žalobcu vzhľadom na existujúce prekážky vyhostenia. Napadnuté rozhodnutie je zároveň nepreskúmateľné pre absentujúcu správnu úvahu žalovaného ohľadom viacerých závažných skutkových okolností v predmetnej veci. Žalovaný v konaní nedostatočne zistil skutkový stav veci najmä tým, že v rozhodnutí absentuje jeho vyjadrenie a úvaha k prípustnosti vrátenia žalobcu na územie U. s ohľadom na potrebu dodržiavania čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V súvislosti so skúmaním a vyhodnocovaním existencie prekážok vyhostenia v prejednávanej veci bolo zisťovanie skutkového stavu žalovaným obzvlášť nedostatočné.

6. Žalovaný rozhodnutím o zaistení č. PPZ-HCP-PO5-75-009/2020-AV zo dňa 04.09.2020 zaistil žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC na účel výkonu súdneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky podľa rozsudku Okresného súdu Trebišov pod č. 0T/108/2020 zo dňa 03.09.2020, vykonateľným dňa 03.09.2020. Podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac na dva mesiace do 04.11.2020 a umiestnil ho v Ú. X. I. X. C. Q..

7. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že účastník konania bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 03.09.2020 pod č. k. 0T/108/2020, právoplatným dňa 03.09.2020 pre prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1, písm. c) Trestného zákona a podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest vyhostenia vo výmere 3 roky

8. Žalovaný vo svojom vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 29.09.2020 uviedol, že žiada správnu žalobu zamietnuť. Uviedol, že žalobca bol dňa 18.02.2020 rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru v Nitre administratívne vyhostený z územia SR z dôvodu podozrenia z nelegálnej práce. Bola mu určená lehota na vycestovanie 15 dní a určený zákaz vstupu na územie SR a všetkých členských štátov po dobu jedného roka. Žalobca mal najneskôr dňa 05.03.2020 opustiť územie SR, ako aj všetky krajiny schengenského priestoru. Žalobca vycestoval z územia SR na územie Poľskej republiky a následne sa vrátil späť a zdržiaval sa na území SR aj napriek uloženému zákazu. Dňa 01.09.2020 bol kontrolovaný hliadkou v obci B. ako vodič vozidla, registrovaného v Poľskej republike, z dôvodu spáchania priestupku. Lustráciou v informačných systémoch bolo zistené, že ide o osobu, ktorá bola administratívne vyhostená z územia SR a vzniklo podozrenie z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Dňa 03.09.2020 bol Okresným súdom v Trebišove pod číslom 0T/108/2020 odsúdený pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia a bol mu uložený trest vyhostenia vo výmere tri roky. Na základe týchto skutočností bol žalobca predvedený pred žalovaného za účelom realizácie nariadenia trestu vyhostenia.

9. Nesúhlasil s vyjadrením právneho zástupcu žalobcu, že nesprávne právne posúdil vec a nedostatočne zistil skutkový stav veci, keďže žalovaný pri svojom rozhodnutí vychádzal z právoplatného a vykonateľného trestného rozkazu. Žalobca nie je štátnym príslušníkom žiadnej krajiny susediacej so SR a z dôvodu uzavretia hraníc s Ukrajinou a Maďarskou republikou v súvislosti so šírením ochorenia Covid-19 trest vyhostenia nebolo možné vykonať okamžitým vrátením za hranicu, ani uložením miernejších opatrení ako sú alternatívy zaistenia. Keďže výkon vyhostenia cez pozemné hranice nebolo možné zrealizovať hneď po vydaní trestného rozkazu, bez zaistenia žalobcu by mohlo dôjsť k zmareniu nariadeného trestu vyhostenia.

10. V zápisnici o vyjadrení v zmysle § 22 ods. 1 správneho poriadku, žalobca uviedol, že s predmetom konania je uzrozumený, súhlasí s ním, súhlasí so zaistením a žalobca neuviedol, že by mu v domovskej krajine hrozilo nebezpečenstvo alebo neľudské správanie. Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení žalobcu v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov je právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Trebišov pod číslom OT/108/2020 zo dňa 03.09.2020. Rozhodnutie o zaistení nie je vydané len na základe formálneho a všeobecného zhodnotenia konania. Výkon trestu vyhostenia je možné zo zaistenia zákonne zrealizovať a tým dosiahnuť, aby bol naplnený účel trestu a to, aby sa žalobca nezdržoval na území SR na dobu, na ktorú mu bol pobyt zakázaný súdom a aby bol výkon zrealizovaný do štátu, kde nebudú porušované jeho základné ľudské práva, slobody a bude tam mať právo pobytu. U. je domovskou krajinou žalobcu, kde neprebiehajú žiadne vojnové konflikty a žalobca neuviedol, že by mu v krajine pôvodu mohlo hroziť väzenie, prenasledovanie alebo akékoľvek neľudské správanie a bol by ohrozený jeho život.

11. Mal za to, že preukázal, že v prípade žalobcu sú splnené zákonné podmienky na zaistenie podľa § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC, t.j. zaistenie na účel výkonu trestu vyhostenia. Žalobca v minulosti porušil zákony Slovenskej republiky a je evidovaný ako nežiaduca osoba, taktiež ohrozuje verejný poriadok a záujem chránený zákonom týkajúceho sa základných ľudských práv a slobôd, ktorý spočíva v trestnej činnosti žalobcu. Dôvody na zaistenie sú založené na podkladoch a individuálnom prístupe k osobe žalobcu. Na území SR nemá zabezpečené ubytovanie, nemá žiadnych príbuzných a ani žiadnu blízkú osobu. Z jeho doterajšieho konania, a to násobné porušovanie platných právnych noriem, je možné predpokladať, že v záujme dosiahnutia osobných cieľov bude pokračovať vo svojom konaní. Žalobcovi bola po vydaní rozhodnutia o administratívnom vyhostení určená lehota na vycestovanie a nebol zaistený. Ten však rozhodnutie správneho orgánu, ktorým bolo Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru v Nitre, nerešpektoval, a aj napriek zákazu vstupu a pobytu na území SR sa tu zdržiaval. Dodal, že bezpečnostný záujem SR a zároveň aj bezpečnostný záujem Európskej únie je záujmom verejným, ktorý je nadradený súkromnému záujmu žalobcu. Žalovaný pri rozhodovaní prihliadal aj na verejný záujem, ktorý predstavuje všeobecné dobro spoločnosti a ktorý má prednosť pred súkromným záujmom jednotlivca.

12. Rovnako z uvedených dôvodov žalovaný nemohol v zmysle § 89 ods. 1 ZoPC namiesto zaistenia žalobcu uložiť povinnosť hlásenia pobytu alebo povinnosť zložiť peňažnú záruku, ako alternatívu menej závažného prostriedku zaistenia, pretože po dôkladnom vyhodnotení žalobcu a z uvedených vyjadrení žalobcu je nepochybné, že žalovaný nemohol konať v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) a b) ZoPC, nakoľko dospel k záveru, že žalobcovi nemôže uložiť povinnosť v zmysle vyššie citovaného paragrafu, nakoľko tento by svoju povinnosť uloženú žalovaným nevedel reálne splniť, resp. vykonať.

13. Pri vydaní rozhodnutia o zaistení rešpektoval Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavu Slovenskej republiky, ako aj platné zákony a nezistil skutočnosti, ktoré by preukazovali, že dôsledky zaistenia by boli neprimerané, najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život žalobcu. Ako žalobca sám uviedol, na území Slovenskej republiky nemá blízke osoby, teda nedošlo k zásahu ani do jeho rodinného života, ani do súkromného. Žalovaný mal za to, že zaistenie žalobcu je v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zaistenie žalobcu pre účely výkonu trestu vyhostenia je zákonným pozbavením osobnej slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení z územia SR. Ú. Q. je zariadenie určené na umiestňovanie cudzincov, ktorí sú zaistení za účelom výkonu trestu vyhostenia.

14. O zaistení žalobcu rozhodol na dva mesiace, čo je bližšie k spodnej hranici zaistenia podľa § 88 ods. 4 ZoPC. Na základe dosiaľ uvedených a v spise zdokumentovaných skutočností je doba zaistenia dva mesiace nevyhnutný čas v súlade s § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, počas ktorej zariadenie vykoná všetky dostupné úkony smerujúce k vyhosteniu žalobcu z územia SR. Dával do pozornosti aj Smernicu 2008/115/ES, kde sa v článku 15 s názvom „Zaistenie“, ktorý sa nachádza v kapitole IV. tejto smernice, nazvanej „Zaistenie na účely odsunu“ v odseku 1 stanovuje: „Pokiaľ sa v osobitnom prípade nedajú účinne uplatniť iné dostatočné, ale menej prísne donucovacie opatrenia, členské štáty môžu zaistiť len štátneho príslušníka tretej krajiny, voči ktorému prebieha konanie o návrate, s cieľom pripraviť návrat alebo vykonať proces odsunu, a to najmä keď: a) existuje riziko úteku, alebo b) dotknutý štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu návratu alebo odsunu. Zaistenie sa vždy uskutočňuje na čo najkratšie obdobie, trvá, len pokiaľ prebiehajú prípravy na odsun a vykonáva sa

s náležitou starostlivosťou.“ Doba zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá konkrétne určiť, nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov, od naplánovania presnej trasy leteckého vyhostenia, vybavenia leteniek, teda od vybavenia všetkých potrebných náležitostí k reálnemu fyzickému vyhosteniu žalobcu z územia Slovenskej republiky. Žalovaný bude aj naďalej postupovať v zmysle § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, teda bude skúmať po celý čas zaistenia žalobcu, či trvá účel zaistenia. Ak žalovaný zistí, že pominuli dôvody na zaistenie žalobcu, bez zbytočných prieťahov vydá príkaz na prepustenie žalobcu zo zaistenia.

15. Na pojednávaní konanom dňa 06.10.2020 žalovaný uviedol, že dňa 04.10.2020 bol realizovaný uložený trest vyhostenia do krajiny pôvodu žalobcu. Žiadal správnu žalobu zamietnuť.

16. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, Policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny
b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

17. Podľa § 88 ods. 4 prvá veta zákona o pobyte cudzincov, Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov.

18. Podľa § 89 ods. 1 písm. a) a písm. b) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.

19. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar je povinný
d) skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

20. Podľa čl. 3 Dohovoru, Nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

21. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

22. Podľa bodu 16 Preambuly Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnené zdržiavajú na ich území (ďalej „Návratová smernica“) Využitie zaistenia na účely odsunu by malo byť s ohľadom na použité prostriedky a sledované ciele obmedzené a viazané na zásadu primeranosti. Zaistenie je oprávnené len na prípravu návratu alebo vykonanie procesu odsunu a ak by uplatnenie miernejších donucovacích opatrení nebolo dostatočné.

23. Podľa čl. 15 ods. 1, druhá veta Návratovej smernice, Zaistenie sa vždy uskutočňuje na čo najkratšie obdobie, trvá, len pokiaľ prebiehajú prípravy na odsun, a vykonáva sa s náležitou starostlivosťou.

24. Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Nikoho nemožno mučiť, ani podrobiť krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

25. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), Tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

26. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

27. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

28. Podľa § 46 Správneho poriadku, Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

29. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

30. Pokiaľ sa týka súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia, správny súd právne uzatvára:

31. Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-PO5-75-009/2020-AV zo dňa 04.09.2020, ktorým žalovaný zaistil žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu trestu vyhostenia a stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac na dva mesiace do 04.11.2020 (§ 88 ods. 4 ZoPC) s tým, že ho umiestnil v Ú. Q..

32. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC je policajt oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia. Z daného vyplýva, že základným predpokladom zaistenia žalobcu podľa zákonného ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC je existencia rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení, resp. o uložení trestu vyhostenia v rámci trestného konania. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že podkladom pre zaistenia žalobcu je existencia vykonateľného rozhodnutia o uložení treste vyhostenia z územia SR, ktorým je trestný rozkaz Okresného súdu Trebišov č.k. OT/108/2020 zo dňa 03.09.2020.

33. Z daného vyplýva, že správny orgán bol oprávnený zaistiť žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC vzhľadom na existenciu vykonateľného rozhodnutia o súdne uloženom treste vyhostenia, čím je daná účelnosť zaistenia žalobcu.

34. Pokiaľ sa týka námietky reálnej vyhostiteľnosti žalobcu, súd zdôrazňuje, že v zmysle ústavnoprávneho ponímania zaistenia je limitom zaistenia naplnenie účelu, ktorá spočíva v reálnosti vyhostenia a vyhostiteľnosti cudzinca. V tejto súvislosti žalobca namietal, že žalovaný nezistoval, aké podmienky prevládajú v krajine pôvodu žalobcu a aké zaobchádzanie by žalobcovi hrozilo v prípade jeho návratu do tejto krajiny.

35. Ako vyplýva zo Zapisnice o vyjadrení účastníka konania podľa § 22 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní zo dňa 04.09.2020, žalobca bol poučený v zmysle § 81 ods. 1 ZoPC o tej skutočnosti, že nemožno ho administratívne vyhostiť do štátu v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno ho vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest smrti môže byť uložený, pričom žalobca neuviedol, žeby v krajine pôvodu, resp. v nejakej inej krajine, bol ohrozený jeho život z týchto dôvodov.

36. Záverom súd konštatuje, že zaistenie žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov vzhľadom na vyššie uvedené je plne v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru a s poukazom na nedôvodnosť žalobných námietok aj účelne a efektívne tak, ako to vyžaduje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva.

37. Preto súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že správny orgán postupoval vo veci zákonným spôsobom, náležite zistili skutkový stav veci, v konaní boli aplikované ustanovenia správneho právneho predpisu a vydané rozhodnutie je v súlade so zákonom. Preto správnu žalobu podľa § 229 Správneho súdneho poriadku zamietol, majúc zato, že táto vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je dôvodná.

38. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že nepriznal ich náhradu účastníkom konania, nakoľko žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov konania nepatrí.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.